

အိပ်မက်အိမ်

မြန်မာ

ကြွယ်

ကြိတ်ကြိတ်တယ်ဆိုပြီး ဆုတောင်းနေလည်း အပိုပဲ
တကယ်တာ့...အဲဒီ ကြိတ်တွေက ကြွေနေတာမဟုတ်ဘူး
ခြံခုန်နေကြတာ..

ငြိမ်ငြိမ်မနေပဲ ဆက်ဆလူးခါနေမှတော့
အောက်ပြုတ်ကျတာတောင်..နည်းသေးတယ်
နောက်ဆို....
ဆုမတောင်းရဘူး လက်ခုပ်တီးရတယ် မှတ်ထား။

“ဖျားနေတယ်ဆိုလို့ အဟုတ်မှတ်နေတာ ဆရာသမားက
အိမ်တွင်းပုန်းပြီး ဂိမ်းဆော့နေတာကိုး”

အိမ်ရှေ့မှနေ အသံပြကြီးနှင့်အော်ရင်း ဝင်လာသော ကျော်ဇင်၏
အသံကြောင့် နောက်ပြန် လှည့်ကြည့်ဖြစ်သည်။ မေမေတို့အပြင်ထွက်စဉ်က
မင်းနိုင်နှင့်နုနု။ ၎င်းတို့က နောက်မှာ လူပါသေးတယ်ဟူသော သဘောဖြင့်
လက်မကိုယ်စီနှင့် နောက်ဘက်သို့ ညွှန်သည်။ နောက်ဆုံးမှ ဝင်လာသော
ပန်းရောင်ဖျော့ဖျော့အရိပ်က ရင်ကို လှစ်ခနဲ ခုန်စေသည်။

“တော်တော့..ခေါင်းကိုက်မယ်”

ကျော်ဇင်က နှုတ်ကလည်းဆိုရင်း လက်ကလည်း စက်တို့ကို
ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ် ပိတ်ပစ်သည်။

“အာ..သွားပါပြီကွာ..ငါနိုင်နေတာကွ..”

ခေါင်းကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းကုတ်ရင်းဆိုသော ကျွန်တော့်ကို သူမက ကလေးဆန်ရန်ကောဟူသောသဘောဖြင့် ဖျတ်ခနဲကြည့်ရင်းပြီးသည်။

“ငါနိုင်နေတာတွေ ဘာတွေလုပ်မနေနဲ့..နေပူထဲက လာရတဲ့ ငါတို့ကို ဘာအအေးတိုက်မယ်ဆိုတာ စဉ်းစား”

နနက Air con control ကို ကောက်ကိုင်ရင်းက ဆိုသည်။

“မီးဖိုချောင်ထဲသွားပြီး ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ကြိုက်တာယူသောက်ကြကွာ..အိမ်မှာ ဘယ်သူမှမရှိဘူး”

“သိသားပဲ မင်းရဲ့မားသား ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ ဈေးခြင်းတောင်းကြီးကိုင်လို့ လမ်းထိပ်မှာတွေ့ခဲ့တယ်”

မင်းနိုင်က ဆိုဖာပေါ်ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ရင်းဆိုသည်။

“သိရင်လည်း လူမမာကိုခိုင်းမနေကြနဲ့လေကွာ..ဘူဖေးလို့ သဘောထားပြီး ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သွားယူကြ”

မင်းနိုင်ကဲ့သို့ပင် ဆိုဖာပေါ်ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချရင်းဆိုသော ကျွန်တော့်စကားအဆုံးမှာ နနက မျက်နှာကြီးမဲ့ကာ ခေါင်းကိုခါသည်။

“ဒီလို ဧည့်ဝတ်ကျေတဲ့အိမ်ရှင်မျိုးတော့ မကြုံဖူးပေါင်တော်”

“နင့်လို အလိုက်ကမ်းဆိုးမသိတဲ့ ဧည့်သည်ကိုလည်း သူက ကြုံဖူးမှာမဟုတ်ဘူး”

ဆတ်ခနဲဝင်ပြောသော သူမ၏ စကားကြောင့် နနက “အလိုတော်” ဟု မျက်လုံးကြီးပြူးရင်း ရေရွတ်သည်။ ကျွန်တော်ရော ဟိုနှစ်ကောင်ပါ ဘာဆက်ပြောရမည်မသိသော သူမဆီကြည့်ဖြစ်သည်။ သူမက စောစောက နနဖွင့်ထားသော Air con control လှမ်းယူ၍ ပြန်ပိတ်ရင်း...။

“ဟိုက အဖျားနာလန်ထစ လူမမာမို့လို့ Air con ပိတ်ထားပါတယ်ဆိုနေမှ နင်က ရောက်ရောက်ချင်း ဆောင့်နဲ့ထွင်း Air con ကို တန်းဖွင့်တယ်”

“အံမယ်...”

သူမ၏ စကားအဆုံးမှာ ကြည်နူးစွာပြုံးဖြိုးကြီးဖြစ်သွားသော ကျွန်တော့်ကို တစ်လှည့်စီကြည့်ရင်း “အံမယ်”ဟု မကျေမချမ်းရေရွတ်သည်။ ပြီး နှစ်ယောက်စလုံးကို သိမ်းကျုံးကာ မျက်စောင်းကြီးထိုးရင်း..

“အမယ်လေးလေး..သေခန်းပြတ်တွေဘာတွေ ပြောထားပြီးကာမှ အခုကျတော့လည်း သူတို့မဟုတ်သလိုပဲ..အပြောင်းအလဲတွေကလည်း လိုက်လို့တောင်မမီဘူးဟဲ့”

ရီသဲ့သဲ့ဆိုသော နုနု၏ စကားကြောင့် သူမ၏ မျက်နှာနီမြန်းကာ သွားသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဖြန်းခနဲ မျက်နှာပူသွားရင်း ရှက်ရယ် ရယ်ဖြစ်သည်။

မင်းနိုင်နှင့်ကျော်ဇင်က “မှတ်ပလားကွ” ဟူသော မျက်နှာပေးနှင့် ပြောင်ချော်ချော်လုပ်ပြသည်။

“ဟဲ့...ဟိုနှစ်ကောင် ဘာသောက်မှာလဲ..ငါ အအေးသွားယူမလို့..”

“ငါက အအေးနဲ့တင် မရဘူးဟ..ဗိုက်ကိုဆာနေတာ... ဘာစားစရာရှိလဲမသိဘူး၊ ငါလိုက်ခဲ့မယ်ဟာ”

“အေး..ဟုတ်တယ်..ငါလည်း ရုတ်တရက်ကြီး ဗိုက်ဆာလာတယ်”

ကျော်ဇင်နှင့်မင်းနိုင်က စပ်ဖြဖြဖြင့် တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ဆိုရင်း ထရပ်ကြသည်။ နုနုက “ဒါဆိုလည်း လိုက်ခဲ့ကြ” ဟု ဆိုရင်း မီးဖိုဆောင်ဘက်ကို ဦးဆောင်ကာ ထွက်သွား၏ ။

ကျော်ဇင်က သူမရှေ့မှဖြတ်အသွားမှာ စားပွဲပေါ်ချထားသော သူမယူလာသည့် အိတ်ထဲမှ ပန်းသီးတစ်လုံးကို ခပ်တည်တည်ဖြင့် လှမ်းနှိုက်သည်။

“ဟဲ့...အဲဒါ နင့်ဖို့မဟုတ်ဘူး..လူမမာဖို့”

နောက်လှည့်ကြည့်သော နုနုက မျက်လုံးပြူးကြီးနှင့်ရေရွတ်ရင်း
ပန်းသီးအိတ်ဆီလက်လှမ်းသော ကျော်ဇင်၏ လက်ကို ဖြန်းခနဲရိုက်သည်။
ကျော်ဇင်က စပ်ဖြီးဖြီးနှင့်ပင်...

“အဟဲ..ငါကလည်း စားရရင်အမြတ်ဆိုပြီး အလစ်သုတ်ကြည့်တာ
မရတော့လည်း အရင်းပေါ့ ဟုတ်ဖူးလား”

“ဗီဇက ပြပြတွေ့လား..မန္တလေးတစ်ခွင်ပြဲစင်အောင်
အလစ်သုတ်နေကျ သူခိုး..”

မင်းနိုင်က အခွင့်အရေးရတုန်း အားပါးတရနိပ်ကွက်သည်။

“မင်းက အဲဒီ သူခိုး ငါ့ရဲ့လက်ထောက်...”

“တော်တော့ နားငြီးတယ်...”

သုံးယောက်သားတစ်ယောက်တစ်ပေါက် အော်ကြရင်း
မီးဖိုဆောင်ဆီချီတက်သွားကြသော နုနုတို့ကို “ငါ့အတွက် အအေးယူခဲ့ဦး”ဟု သူမ
လှမ်းအော်သည်။

တကယ်တမ်းကျ ကျွန်တော်နှင့်သူမကို ဧည့်ခန်းထဲမှာ နှစ်ယောက်ထဲ
ကျန်ခဲ့ရန်အတွက် ပေါ်တင်ကြီး အကွက်ဆင်ကြသည်ကို ကျွန်တော်
ကောင်းကောင်းသိသည်။

သူမကရော။

ဖျတ်ခနဲ ကျွန်တော်လှမ်းကြည့်ချိန်မှာ သူမက ဆတ်ခနဲမျက်နှာကို
တည်သည်။

“သွန်း..ပန်းသီးတွေက နင်ဝယ်လာတာလား....”

သူမ ဝယ်လာမှန်းသိသိနှင့်ပင်စကားမရှိစကားရှာဆိုဖြစ်သည်။

ထိုသို့မှမဟုတ်လျှင်လည်း သူမကို ဘယ်ကစ စကားပြောရမည်မသိသည်ကိုး။ သူမက ဘာမှပြန်မဖြေ။ မျက်စောင်းကိုသာ ဒိုင်းခနဲ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ကြီးထိုးသည်။ စိတ်ကောက်မပြေသေးသည်ကို မေးစရာမလိုဘဲ သိလိုက်ရသည်။

“ဒေဠယျာဉ်ထဲက နူးလာတဲ့ပန်းသီးတွေတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

စပ်ပြီးပြီးနှင့် ခပ်ရွတ်ရွတ်ဆိုသော ကျွန်တော့်ကို သူမက နှုတ်ခမ်းကို ခပ်ဖွဖွကိုက်ထားရင်းက ဒုတိယမိမ့် မျက်စောင်းထိုးပြန်သည်။ ပြီး...

“စေတနာရှိလွန်းလို့ ဝယ်လာပေးတယ်တော့ မထင်နဲ့... မကောင်းတတ်လို့ ဝယ်လာတာ..”

“အင်....”

သူမ၏ ခပ်ဆောင့်ဆောင့်စကားကြောင့် “အင်” ခနဲ နင်သွားရသည်။ မကောက်တတ်ကောက်တတ်ဖြင့် ကောက်နေသော သူမ၏ ပုံစံကြောင့် ခွီးခနဲရယ်ဖြစ်သည်။

“ရယ်မနေနဲ့ ဥက္ကာ..နင့်ကို ငါ ကြာလေ ချဉ်လေပဲ သိလား”

“ဟောဗျာ....”

အံကြီးကြိတ်ရင်းဆိုသော သူမ၏ စကားကြောင့် ရယ်ချင်ပက်ကျိဖြစ် သွားရပြန်သည်။ သို့သော် မရယ်ရဲ။ အားရပါးရကြီး သွားရယ်မိလို့ကတော့ သူမဘက်က ပြဿနာကောင်းကောင်းကြီး ရှာမှာဖြစ်သည်။

“ပြင်ဦးလွယ်မသွားခင်ကတော့ သွန်း နင့်အတွက် ဟိုဟာဝယ်ခဲ့မယ် ဒီဟာ ဝယ်ခဲ့မယ်နဲ့..ပြန်လာတော့ ဘာမှမပါဘူး တစ်ခေါက်တလေဆို ငါမပြောဘူး အခုဟာက..”

“အားပါးပါး..နားငြီးလွန်းလို့လားမသိဘူး ခေါင်းတွေကိုက်လာပြီး..”

ဆုံးရန်မမြင်သော သူမ၏ စကားကိုဖတ်ကာ ခေါင်းကိုကိုင်ရင်း ကျွန်တော်ထအော်ဖြစ်သည်။

“ခေါင်းကိုကိုင်ရင် သေလိုက်လေ..အဲဒီ မှာ လဲသေလိုက်..”

ဒေါသကို ဆွပေးလိုက်သလိုဖြစ်သွားသည်မို့ သူမဆွေ့ဆွေ့ခုန်သွားကာ အာခေါင်ကိုခြစ်လျက် အော်သည်။

မီးဖိုဆောင်ဘက်ကို ကျောပေးထားသော သူမက ဘာမှမမြင်ရသော်လည်း မီးဖိုချောင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်နေသော ကျွန်တော်က “နားရင်းအုပ်ပစ်လိုက်ပါလား” ဟူသော အမူအရာကို လုပ်ပြနေသော ကျော်ဇင့်ကိုလည်းကောင်း၊ ငရုတ်ကျည်ပွေ့ကိုထောင်ပြရင်း၊ “ယူမလား”ဟူသည့် အမူအရာလုပ်ပြနေသော မင်းနိုင်ကိုလည်းကောင်း၊ “သူမ၏ သူငယ်ချင်းကို မထိနဲ့”ဟူသော သဘောဖြင့် လက်သီးကြီးဆုပ်ပြနေသော နုနုကိုလည်းကောင်း သူမကိုကျော်လျက် မြင်နေရသည်။

ပြုံးစိစိဖြင့် မီးဖိုဆောင်ဘက်ကြည့်နေသော ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ကာ သူမက မီးဖိုဆောင်ဘက် ဆတ်ခနဲလှည့်ကြည့်သည်။

သူမလှည့်အကြည့်မှာ နုနုတို့သုံးယောက်က လက်များကိုကမန်းကတမ်းနောက်ပို့လိုက်ကြရင်း “သက်သာ” အနေအထားဖြင့် “ဟီး”ခနဲ ဝိုင်းရယ်ပြကြသည်။ အီလည်လည်ဖြင့် မျက်မှန်ကြီးကုပ်ကာ အောက်နှုတ်ခမ်းကို ခပ်ဖွဖွကိုက်ရင်း ကျွန်တော့်ဘက်ကို သူမက ပြန်အလှည့်။ သူမ၏ အလစ်မှာ သူမကို နောက်မှနေ လက်ညှိုးထိုးရင်း “ဦးနှောက် မကောင်းဘူး”ဟု လုပ်ပြနေသော ကျွန်တော့်ကို လက်ပူးလက်ကြပ်ကြီး မိကာသွားသည်။ ကမန်းကတမ်းပင် အညောင်းဆန့်သော ပုံစံပြောင်းလိုက်သော်လည်း မမီတော့။

“ဥက္ကာ..”

ဒေါသတို့ဖြင့် နီရဲကာနေသော မျက်နှာကြီးနှင့်လက်သီးကို ကျစ်နေအောင်ဆုပ်ကာ အာခေါင်ခြစ်လျက် သူမအော်သည်။

ဘာမဟုတ်သောကိစ္စလေးကိုပင် မကြာခဏ စိတ်ကောက်တတ်သော သူမ။ ဒေါသတွေ အလိပ်လိုက်ထွက်လာသည်ထင်။ ကျွန်တော့်အတွက် ယူလာသောပန်းသီးများထဲမှ တစ်လုံးကို နှိုက်ယူရင်း ရုတ်တရက် လှမ်းပစ်သည်။

“ဘုတ်”

သူမလှမ်းပစ်လိုက်သောပန်းသီးက ကျွန်တော်ထိုင်နေခဲ့သော ခုံ၏ ကျောမှိုကို ဘုတ်ခနဲ သိသည်။ ကျွန်တော့်ကိုမူ မထိ။ မထိဆို သူမပန်းသီးဆီ လှစ်ခနဲ လက်လှမ်းကတည်းက ပစ်တော့မည်ဟု ကြိုတွက်မိပြီး ကမန်းကတမ်းဆိုသလို ထိုင်ခုံနောက်ကို အချိန်မီ ခုန်ချလိုက်နိုင်သည်ကိုး။

ထိုင်ခုံကျော်မှီဖြင့်ကွယ်ကာ ဇက်ကိုပုထားရာက တော်တော်နှင့် မမော့ကြည့်ရဲသေး။ ခေါင်းမော့ကာ ချောင်းအကြည့်နှင့် ဟိုကအဆော်ဆုံပြီး အခြေအနေဆိုးသွားနိုင်သည်။

အချိန်အနည်းငယ်ကြာသည်အထိ ပစ်သံလည်းမကြား၊ အော်ဟစ်ကြိမ်းသံလည်း မကြားသည်မို့ မရဲတရဲ ခေါင်းကိုအသာမော့ကာ ချောင်းအကြည့် သူမက နဂိုထိုင်နေခဲ့သောနေရာမှ မရှိတော့။

ရိပ်ခနဲမြင်ရသောအရိပ်ကြောင့် ညာဘက်ကို အမှတ်တမဲ့ကြည့်ချိန်မှာ သူမက ပန်းသီးတစ်လုံးကို မြှောက်ကာ မြှောက်ကာ ဆရင်း ကျန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ခါးကိုထောက်ကာ မခွဲတရို့ကြည့်သည်။ ကဲ ဘယ်ပြေးဦးမလဲဟူသော ခန့်တွဲတွဲအပြုံးက သူမမျက်နှာနုနုပေါ်မှာ နေရာယူသည်။

လက်ညှိုးဖြင့် စတမ်းဟူသော အမူအရာကို လုပ်ပြသည်။ လက်နှစ်ဖက်ကို ခေါင်းပေါ်တင်ထားရင်း စပ်ပြီးပြီးထရပ်ဖြစ်သည်။ သူမကို အဟဲဟု မျက်နှာချိုသွေးကာရယ်ပြသော်လည်း သူမက နှုတ်ခမ်းအမဲ့အပျက်

ခပ်တည်တည်ပင်။

“နင့်အပြစ် နင်သိတယ်မဟုတ်လား”

“ဝီး...ဝီး”

ပြင်သစ်ဘာသာအဓိကဖြင့် ကျောင်းပြီးထားသော သူမကို ကျွန်တော် တတ်သမျှလေးဖြင့် ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့ဟု ပြင်သစ်လိုဆိုဖြစ်သည်။

လက်နှစ်ဖက်ကို ခေါင်းပေါ်တင်ကာ ပြောင်ချော်ချော်လုပ်နေသော ကျွန်တော့်ကို ရယ်ချင်နေသောလည်း သူမ မရယ်။

ဇွတ်အတင်းပင် ရယ်ချင်စိတ်ကို ဖုံးဖိကာထားသည်။ ပြီး ပန်းသီးကို စောစောကလိုပင် မြှောက်ကာ မြှောက်က ဆရင်း

“နင့်အပြစ်ကို နင်ဝန်ခံတယ်နော်”

“ဝီး...ဝီး..”

“ဒါဆိုရင် ဒီပန်းသီးနဲ့ နဖူးကို ဘယ်နှချက်အဆော်ခံမလဲ”

“အမ်း(န့်)”

ကျွန်တော် လက်ညှိုးတစ်ချောင်းထောင်ပြရင်း တစ်ချက်ဟု ပြင်သစ်လိုဖြေဖြစ်သည်။ စပ်ပြီးပြီးဖြင့် လက်ညှိုးထောင်သော ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ကာ သူမက ခေါင်းကိုဘယ်ညာရမ်းသည်။

“နင့်အပြစ်က တစ်ချက်တည်းနဲ့ မကျေဘူး”

“ဒါဆို ခူး”

လက်ညှိုးနှစ်ချောင်းထောင်ပြရင်း ခူးဟု ပြင်သစ်လိုဆိုသော်လည်း သူမကတော့ ခေါင်းခါမြဲ။

“နှစ်ချက်ထဲနဲ့တော့ ဘယ်ရပါ့မလဲ..”

“ထွာ”

သုံးချက်ဟု လက်ညှိုးသုံးချောင်းထောင်ရင်း မျက်နှာငယ်နှင့်ဆိုသော ကျွန်တော့်ကို သူမက ခေါင်းခါမြခါပြသည်။

“ကတ်(ဒ်)”

“နိုး နိုး”

“အာ နင် ဒီလို မတရားမလုပ်နဲ့လေဟာ
လေးချက်တောင်မရသေးဘူးလား ဒါဆို ဘယ်နှချက်မှ နင်က ကျေမှာလဲ”

“နင့်နဖူး အာလူးမသီးမချင်းပေါ့”

“ဟော..အဲဒီ လောက်တောင် မေတ္တာထားတယ်လား..”

မျက်တောင်ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်ဖြင့် မဲ့တဲ့တဲ့ကြီးဆိုသော ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ကာ မင်းနိုင်က

“ကြည့်စမ်း ဝမ်းသာလုံးတွေတောင် ဆို့နေတယ်”

ဟု ခပ်ရွတ်ရွတ်ဆိုသည်။

“လူမမာသွားကြည့်ရအောင်ဆိုပြီး လူလိုက်စုဟာလည်း သူပဲ ..ဟော
အခုကျပြန်တော့လည်း လူမမာနဖူး အာလူးသီးမှကျေနပ်မတဲ့ ..သွန်းရယ်
နင်တတ်လည်း တတ်နိုင်တယ်”

နနက ပြုံးစိစိဖြင့် ဖော်ကောင်လုပ်သည်။ သူမမျက်နှာ ဆတ်ခနဲ
နီတွက်သွားသည်။ သို့သော် ချက်ချင်းပင် ရှက်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသော မျက်နှာကို
တည်လိုက်ရင်း နနချထားပေးသော အအေးဖန်ခွက်ကိုယူကာ
တစ်ကျိုက်သောက်သည်။ ပြီး

“ဟဲ့...ငါက နင်တို့လူမမာကို တော်တော်လေးဖျားနေတယ်ထင်လို့

သေများသေတော့မှာလား စိုးရိမ်လို့လာကြည့်တာ”

“ဘာရယ် စိုးရိမ်လို့”

ကျောဇင်က စကားကို ပြောင်ချော်ချော်ဖြင့် ဝင်ထောက်ပေးသည်။

“အေး အကောင်းစိုးရိမ်တယ်တော့ အထင်နဲ့...သူ ငါ့ဆီက ချေးထားတဲ့ ပိုက်ဆံတစ်သိန်းပြန်မဆပ်သေးခင် ဂျာလကီးသွားမှာစိုးလို့ဟေ့ ရှင်းလား..”

“ဪ ကြည့်စမ်း..ကြည့်စမ်း..ငါ့အပေါ်မှာ သံယောဇဉ်တွေ ကြီးလှချည်လား ငါ ကိုယ်တော်မြတ်အပေါ် သံယောဇဉ်တွေကြီးလှချည်လား ငယ်ကျွန်ကြီးရဲ့...”

ဇာတ်သံဇာတ်ဟန်အပြည့်ဖြင့် ဇာတ်မာန်ပါပါဆိုရင်း သူမကို လက်ညှိုးထိုးကာ ငယ်ကျွန်ကြီးရဲ့ဟု ဆိုလိုက်သောအခါ သူမက ဘာဟု အော်ရင်း ဆွေ့ဆွေ့ခုန်လို့သွားသည်။

“နင်..နင်..ပါးကျွတ်ကျွတ်ကျိုးသွားမယ်နော်..ငါ့ကိုများ ငယ်ကျွန်လေးဘာလေးနဲ့ ပြန်ဆပ် အခုချက်ချင်း ငါ့ပိုက်ဆံ ပြန်ဆပ်”

“နောက်တာပါဟာ နင်ကလဲ..”

“ဘာ..ဘာနောက်တာပါလဲ..အေး နင်က နောက်ပေမယ့် ငါက မနောက်ဘူး အခုပေး ငါ့ပိုက်ဆံ”

သူမ၏ စကားကြောင့် နုနုက ဟဲ့ဟဲ့ဆိုရင်း ဟန့်သည်။ ကျော်ဇင်က မျက်လုံးကြီးပြူးရင်းက

“သွန်း နင်..လူမမာ လာကြည့်တာလား၊ ကြွေးတောင်းလာတာလား”

“အစကတော့ လူမမာလာကြည့်တာပဲ၊ ဒါပေမယ့်..အခု သူ့မျက်နှာကြီးမြင်နေရတာ ကြွေးတောင်းချင်စရာကြီးဖြစ်နေလို့ တောင်းတာ အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ..”

ဆတ်ဆတ်ထိမခံ ကက်ကက်လန်အောင် ပြန်ပြောရင်းက
မျက်နှာကိုမော့ရင်း ကြွေးရှင်စတိုင်ဖမ်းကာနေသော သူမကိုကြည့်ရင်းက
ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး နွေးလိုက်အေးလိုက်ကြီး ဖြစ်ကာနေသည်။

သူမအနားကိုကပ်ကာ ပခုံးနှစ်ဖက်ကိုပဲ ဆွဲခါပစ်ချင်နေသလိုလို၊
ဆောင့်ကြားကြားပုံစံဖြင့်နေသော သူမကို ခပ်တင်းတင်းပဲ
ထွေးပွေ့ထားချင်နေသလိုလို ဘာလိုလို ဘာလိုလိုကြီးနှင့် မချင့်မရဲဖြစ်ကာနေသည်။

“သွန်း..လောလောဆယ်တော့ ငါ့မှာဆပ်စရာမရှိဘူးဟ မေမေ့ကိုလည်း
ငါက စိတ်ဆိုးချင်ယောင်ဆောင်ထားလို့ မုန့်ဖိုးမတောင်းရဲသေးဘူး”

“အဲဒါ နင့်ကိစ္စလေ..”

“နင်ကလည်း ငါ တကယ်ပြောနေတာဟ..”

မျက်နှာငယ်ချင်ယောင်ဆောင်ရင်း ခေါင်းကိုကုတ်လျက်ဆိုသောအခါ
သူမက ဆရာမကြီးစတိုင်ဖြင့် ခေါင်းကိုနှစ်ချက်ခန့်ညှိတ်လိုက်ပြီး

“တစ်ခုတော့ရှိတယ်လေ..စောင့်ဆိုလည်း စောင့်ပေးရမှာပေါ့”

“အဲဒီ လိုလုပ်ပါဟာ..နင်ကလည်း လိမ္မာရဲ့သားနဲ့..ကျေးဇူး..ဇူး”

“မကျေးဇူးသေးနဲ့ဦး ငါ့စကားမဆုံးသေးဘူး”

ကျွန်တော့်စကားကိုဖြတ်ကာ သူမက ငါ့စကားမဆုံးသေးဘူးဟု
ခေါင်းကိုဘယ်ညာရမ်းရင်း ဆိုသည်။

ကျွန်တော်အပါအဝင် အားလုံးက သူမပြောလာမည့်စကားကို
နားစွန့်နေကြသည်။ သူမက ဆတ်ခနဲ ညစ်ကျယ်ကျယ်ပြီးရင်း

“ငါစောင့်မယ်ဆိုတာက ဒီအတိုင်းစောင့်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ နင်ကြာရင်
ကြာသလို ငါက အတိုးနဲ့တွက်ယူမှာ”

“ဟေ့..”

သူမ၏ စကားအဆုံးမှာ မင်းနိုင်နှင့်ကျော်ဇင်က မျက်လုံးတွေပြူးရင်း ဟေဟု ပြိုင်တူရေရွတ်သည်။ ချစ်တီးမဟု မကြားတကြားရေရွတ်သော ကျွန်တော့်ကို သူမက မကြားဟန်ပြုသည်။ နုနုက အတို့အထောင်ဝါသနာပါသူပီပီ ဘေးမှဝင်၍ ပေါက်ပေါက်ဝင်ဖောက်သည်။

“လတိုးနဲ့လား သွန်း တစ်ရာကို တစ်ဆယ်တိုးယူပစ် သိလား...”

“အောင်မြတ်လေး..ကြောက်စရာကြီးပါလား..”

ကျော်ဇင်က ပခုံးကိုတွန့်ရင်းဆိုသည်။ သူမကတော့ မည်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်၊ နုနုကိုကြည့်ကာ ထုံးစံအတိုင်း ဆရာကြီးစတိုင်ဖြင့် မျက်လွှာကို မာန်ပါပါချ၍ ခေါင်းကိုဖြည်းဖြည်းညိတ်ရင်းက

“အေးလေ အချင်းချင်းတွေဆိုတော့ တစ်ဆယ်တိုးပဲ ယူပေးရတော့မှာပေါ့..ငါက သမာသမတ်ရှိပါတယ်ဟာ မတရားလည်း မလုပ်တတ်ပါဘူး ဒါပေမယ့်..နုနုပြောသလို လတိုးတော့ မဟုတ်ဘူး နေ့ပြန်တိုး”

“သေပြီဆရာ..”

ကျွန်တော် ကိုယ့်နဖူးကိုယ်ရိုက်ရင်း သေပြီဆရာဟု ပြောင်ချော်ချော် ဆိုဖြစ်သည်။ သူမကတော့ မျက်လုံးကို အရင်းရှင်စတိုင် ခပ်စင်းစင်းမှေးထားရင်းက ချစ်တီးပြီးပြီးသည်။ ထိုအပြုံးကို ထပ်မံ၍ အဓိပ္ပာယ်ဖော်ရသော် ၎င်းအပြုံးက ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်တစ်ဦး စက္ကထရီမလေးကို ကြည့်ကာ ပြုံးသော အပြုံးမျိုး၊ ကျောချမ်းစရာတော့ အတော်ကောင်းသည်။

“အမလေး တစ်လသာကြာသွားလို့ကတော့ မနည်းဘူးဟ”

လက်ညှိုးချိုးကာ တွက်ရင်းက မင်းနိုင်တစ်ယောက် အလန့်တကြား ထအော်သည်။ ကျွန်တော်ပါ မျက်လုံးထောင့်ကပ်ကာ လက်ချိုး၊ ခြေချိုး

အကုန်ချိုးတွက်ကြည့်ရင်း မျက်လုံးကြီးပြူးသွားရသည်။

“နင်ပြောသလိုသာဆို တစ် ..တစ်လသာကြာရင် တိုးရင်းပေါင်း
လေး..လေးသိန်းကြီးများတောင် ဆပ်ရမှာပေါ့..နင် တော်တော်ကြီးကို
သမာသမတ်ရှိတာပဲ..”

မျက်နှာကြီးရှုံ့မဲ့ကာ လန့်ချင်ယောင်ဆောင်ရင်း
ကချော်ကချွတ်ဆိုသောအခါ သူမက ခေါင်းကိုဖြည်းညှင်းစွာခါသည်။ သူမ စတိုက်က
ကြည့်လေ ချစ်တီးမနှင့်တူလေဖြစ်လာသည်။

“ဘယ်က လေးသိန်းကရမှာလဲ မောင်လေးရယ် အတိုးကို
တစ်ရက်ချင်းစီ အရစ်ကျမသွင်းရင် မမတို့က အတိုးပေါ်အတိုးဆင့်ပြီး ကျသလောက်
တွက်ယူဦး..မှာ..”

“ဟေ..အောင်မြတ်လေး ဂစ် ဂစ် ဂစ်..”

မျက်ဖြူဆိုက်သွားဟန်ဖြင့် တစ်ဂစ်ဂစ်နှင့်
တက်ပြသောကျွန်တော့်ကိုကြည့်ကာ မင်းနိုင်က မေးငေါ့ရင်း

“ကြည့်စမ်း ဘယ်လောက်ပျော်သွားတယ်မသိဘူး၊
ဝမ်းသာလုံးတွေတောင် ဆို့နေတယ် အံ့ရော”

“ဘယ်ကလာ ဝမ်းသာလုံးဆိုရမှာတုံး..အဲဒါ ဝက်ရှူးပြန်နေတာဟ...
အနားမကပ်နဲ့ ကူးတတ်တယ် လာ နနု ဒီဘက်တိုး...”

အရေးထဲ လူကိုနှိပ်ကွပ်ရင်း နနုကို အသားကပ်ယူနေသော
ကျော်ဇွန်အပြောကြောင့် တစ်ဂစ်ဂစ်လုပ်ပြရင်းက ခွေးကောင်တွေဟု ဆဲရေးရင်း
ထရယ်ဖြစ်သည်။

“ဟော..ငိုနေပြန်ပြီ ရှိုက်ကြီးတင်နဲ့”

“ငါ့ကောင်..စိတ်ထိန်းဦးလေ”

မန္တလေးသားများပီပီ အရွှန်းဖောက်မည်ဆိုလို့ကတော့
လူရွှင်တော်များ၏ ပြက်လုံးကုန်သူတို့ ရသည်။ အတွက်ကျကျသုံးတတ်သည်။

“နေဦး”

သုံးယောက်သား တဝါးဝါးရယ်နေတုန်း နုနုက နေဦးဟုလက်ကာရင်း
တားသည်။ ပြီး ကျော်ဇင်ကို လက်ညှိုးကြီးထိုးကာ

“ငကျော် ကြားတယ်နော် သူများတွေတော့ အတိုးယူကုန်ကြပြီ ငါလည်း
နင့်ကိုယူတော့မယ် ဒါပဲ”

“ဘယ်လို နင်က ငါ့ကိုယူမလို့..နုနု နင်ကလည်းဟာ လူရှေ့သူရှေ့ကြီးမှာ
ရှက်စရာကြီး အောင်မြတ်လေးနော် ကြက်သီးတွေထတာ”

ကျော်ဇင်၏ ပြောင်ချော်ချော်အပြောကြောင့် နုနုတစ်ယောက်
မျက်နှာကြီးတစ်ခုလုံး နီတွက်ကာသွားသည်။ ပြီး ကျော်ဇင်ပခုံးကို ဖြန်းခနဲ
ဆော်လိုက်ရင်းက

“ငါနော် လုပ်လိုက်ရ..ယူချင်စရာ နင့်ကို..”

လုပ်လိုက်ရဟု ကြိမ်းပြီးချိန်မှာ ဖြန်းခနဲ ဆော်ပြီးဖြစ်သည်။ ကျော်ဇင်က
အပြုံးပင်မပျက်။ စပ်ပြီးပြီးကြီးနှင့်ပင်။

“နင် ဘယ်တုန်းကတည်းက ကြိတ်ကြိနေတာလဲဟင် လူဆိုး”

“ဟင် ပြောလေကဲလေ”

“ဖြန်း”

နုနုက ရှက်တက်တက်ဖြင့် ဒုတိယမိကျော်ဇင်ပခုံးကို ဖြန်းခနဲ
နှံလိုက်ပြန်သည်။ ပြီး

“ငါက အတိုးယူမှာကို ပြောတာဟဲ့..အောင်မလေး နင့်ကိုလား ငါက

ယူမှာ ဝေးပါသေးတယ် ရုပ်ကိုက ..ငါမပြောလိုက်ချင်ဘူး”

“ဪ အတိုးယူမှာကို ပြောတာလား..တော်သေးတာပေါ့ ကံသီပေလို့ ဘုရား ဘုရား”

ကျော်ဇင်က ပြောချော်ချော်နှင့်ပင်ဆိုရင်း ဘုရားတကာ တဟားဟားဖြင့် ရယ်သည်။ ခုနက ဒိုင်းခနဲမျက်စောင်းထိုးကာ ပါးစပ်က ပွစိပွစိရွတ်သည်။ပြီး

“ရူးချင်ယောင်ဆောင်မနေနဲ့ နင် ငါ့ဆီက ငါးသောင်းယူထားတာ တစ်ပတ်ပြည့်တော့မယ် နင်လည်း ဒီနေ့ ဆပ်ရင်ဆပ် မဆပ်လို့ကတော့”

“နေ့ပြန်တိုးနဲ့ဆပ်ဖို့သာ ပြင်ထား..”

နုနု၏ စကားကို သွန်းက ဝင်၍ အဆုံးသတ်ပေးသည်။

အားလုံးဆိုသမျှကို တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ပင် နားထောင်နေသော မင်းနိုင်က ပြုံးစိစိဖြင့် ခေါင်းကိုတဆတ်ဆတ်ညိတ်သည်။ ပြီး

“ငါ သဘောပေါက်ပြီ ငါ့ကောင်တွေရ..လတ်စသတ်တော့ သူတို့က ငွေချေးပေးတာက အကြံနဲ့ကိုးကွ”

“ဘာအကြံလဲ...ဘာအကြံလဲ အနှောင့်အသွားလွတ်အောင်ပြောနော်.. လက်ဝါးစာတွေသွားမယ်”

နုနုက မျက်လုံးစုံမှိတ်ကာ အာခေါင်ခြစ်ရင်းအော်သည်။

“ငါ့ကောင်တွေ မြန်မြန်ဆပ်ကြကွနော်..ရှေ့ရေးတွေးကြည့်ရတာ ရင်လေးစရာကြီး..တွေးကိုမတွေးရဲဘူး ငွေမဆပ်လို့ ရတာ သိမ်းမဟေ့ဆိုရင် မင်းတို့တော့လား..”

“အောင်မယ်မယ်...ဒင်းက နေဦး..”

“ဆော်ပစ်..ဒီကောင်”

နနနှင့် သွန်းက ဝုန်းခနဲ မင်းနိုင်ဆီပြေးရင်း နှုတ်က တွေ့မယ်ဟု ကြိမ်းသည်။ မင်းနိုင်က ဧည့်ခန်းထဲပတ်ပြေးရင်း မြန်မြန်ဆပ်ကြဟော့ မြန်မြန်ဆပ်ကြဟဟု အောင်ဖြစ်အောင်အော်သည်။ နနနှင့်သွန်း လူခွဲကာ လိုက်သော်လည်း မင်းနိုင်ကို မမိ။ အတန်ကြာတော့ သူမတို့နှစ်ယောက် မောလာသည်ထင့်။ ဆိုဖာပေါ်ပစ်ထိုင်ချရင်း အမောဖြေနေကြသည်။ ဆိုဖာများပေါ်လွှားခနဲ လွှားခနဲ ကျောခွ၍ ပတ်ပြေးသော မင်းနိုင်ကို ဘယ်လိုမှမမိနိုင်မှန်းသိ၍ လက်လျှော့လိုက်ဟန်တူသည်။ လူကသာ ဟောဟဲဆိုက်ကာ ထိုင်နေကြသော်လည်း နှုတ်ကငြိမ်ငြိမ်မနေ။

“သူ့ကို သူ့ကို..အမေလေး၊ မောတာ သွန်း သူ့ကို သူ့ဇာတိ တိုင်မယ် သူက သူ့ဇာတိက မလိမ့်တပတ်နဲ့ ခဏခဏငွေချေးနေတာပဲ”

“တိုင်စေဗျား မနေ့ကပဲ ဆပ်လိုက်ပြီးပြီ ငွေလေးမဆိုစလောက်နဲ့တော့ ငါ့တစ်ဘဝလုံး ရေတိမ်အနစ်မခံနိုင်ဘူးဟ..”

“အေး ဟုတ်ပြီ သေနာ တွေ့မယ်..”

“တိုင်ကို တိုင်ဦးမယ် အမလေး မောတာ”

ပြောလည်းပြော။ မောလည်းမောဖြင့် သူမတို့နှစ်ယောက် ဒေါသနေကြသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် အိမ်ရှေ့မှ မေမေနှင့် ထမင်းချက်သော မိညှက်တို့ ပြန်လာကြသည်။

“သမီးတို့ ရောက်နေကြတာကိုး..”

“လူမမာလာကြည့်တာ အန်တီ..”

စောစောက မျက်နှာကြီးစူပုပ်ကာ ဆူဆောင့်အောင့်နေကြသော သူမတို့နှစ်ယောက် ချက်ချင်းလက်ငင်းဆိုသလိုပင် အချိုးပြောင်းသွားကြကာ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ဖြင့် အင်မတန်ရိုကျိုးသော အသွင်သို့ ပြောင်းသွားကြသည်။

“အန်တီ ဥက္ကာက အန်တီကို စိတ်ဆိုးနေတယ်ဆို”

ဘယ်ကတည်းက အချွန်နှင့် မချင်နေမှန်းမသိသော နုနုက ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ရင်းဆိုသည်။

“အန်တီက သူ့အလုပ်ကို နှိမ့်ချလို့တဲ့ သမီးရေ သူ့ဘာသာသူ စိတ်ဆိုးနေတာ”

ကလေးဆိုးကြီးတစ်ယောက်လို ခေါင်းကြီးငုံ့ကာထိုင်နေသာ တစ်ဦးတည်းသောသားဖြစ်သူ ကျွန်တော့်ကို မေမေက ခပ်ပြုံးပြုံးကြည့်ရင်း ဆိုသည်။

“ဟိုတစ်နေ့ကကွယ် သူပို့ထားတဲ့ ကဗျာတစ်ပုဒ်နဲ့ ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်ကို မဂ္ဂဇင်းနှစ်စောင်က ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ကွယ် ဒီလထုတ်မှာပါတော့ စာအုပ်လက်ဆောင်နဲ့ စာမူခရောက်လာတယ်..အဲဒါ သူက သားတို့သမီးတို့ကို ထုံးစံအတိုင်း ကြွားမလို့ စာအုပ်ကြီးကိုင်ပြီး ဂိုဒေါင်ထဲကနေ ဆိုင်ကယ်ကိုထုတ်ရော..အဲဒီ မှာ ဆိုင်ကယ်က ဆီကုန်နေတယ် သူက အန်တီဆီ လက်လာဖြန့်တော့ အန်တီက နောက်လိုကတာ သားရဲ့ စာမူခရိုနေသားပဲလို့ သုံးပါလေ့ မကုန်မချင်းလို့..ဒါလေးပြောမိတာပါကွယ် အဲဒီ မှာ မင်းတို့သူငယ်ချင်း ဒေါပွတော့တာပဲ..မေမေက သားရဲ့ အနုပညာအလုပ်ကို ဘာပြုတယ် ညာပြုတယ်ပေါ့ကွယ်..”

“တကယ်တော့ အန်တီက သူမတောင်းခင်လေးတင်ကမှ သူ စာရေးတဲ့ စားပွဲအံ့ဆွဲထဲ မုန့်ဖိုးသွားထည့်ထားပေးပြီးသား နောက်တော့ အန်တီကို စိတ်ဆိုးပြီး ဆိုင်ကယ်သော့ရော..အံ့ဆွဲထဲက ငွေတွေရော အို ဘာတွေမှန်းကိုမသိဘူး အန်တီကို ပြန်ပေးပါလေရော..အန်တီက မယူပါဘူး အခုထိ သူထားခဲ့တဲ့ အန်တီမှန်တင်ခုံပေါ်မှာ ခြေရာမပျက် လက်ရာမပျက်ပဲ”

မေမေ၏ ဇာတ်ကြောင်းပြန်သော ဒိုင်ယာလော့ခ်အရှည်ကြီးအဆုံးမှာ

မေမေ့ခိုင်ယာလော့ခံ၏ ပရိသတ်များဖြစ်ကြသော သွန်းတို့လေးယောက်စလုံး ကျွန်တော့်ကို ပြုံးစိစိဖြင့် ကြည့်ကြသည်။

“ဒါဆို ဒီကောင်လွန်တာပေါ့”

“အန်တီက ကြိမ်စာကျွေးလိုက်ရမှာ..”

“အလကား ယောက်ျားရင့်မာကြီးလုပ်နေပြီးတော့ ကောက်နေတာ”

ကျော်ဇင်၊ မင်းနိုင်၊ သွန်းနှင့် နုနုတို့ လေးယောက်စလုံးက ကျွန်တော့်ကို ပေါ်တင်ကြီးဝိုင်းဖွဲ့ကြသည်။

“ဒါကြောင့် ဖျားတယ်ဆိုပြီး အိမ်တွင်းပုန်းနေတာကိုး..”

“ဒီလိုမှန်းသိ မလာပေါင်..”

“ဟဲ့ နုနု ..ငါ့ပန်းသီးတွေပြန်စုထည့်ပေးဦး ပြန်ယူသွားရအောင်”

မင်းနိုင်၊ နုနုနှင့် သူမက တစ်ယောက်တစ်ပေါက်စီ နောက်ကြပြန်သည်။

မေမေက စားပွဲပေါ်ကြည့်ရင်း

“ဧည့်သည်တွေကို ဘာမှလည်း ဧည့်ခံမထားပါလား..”

“မီးဖိုဆောင်ထဲသွားပြီး ကိုယ်သောက်ချင်တာ ယူသောက်ကြတဲ့..သူက လူမမာမို့လို့ ထလုပ်မပေးနိုင်ဘူးတဲ့..အန်တီ..သမီးတို့ ကိုယ့်အစီအစဉ်နဲ့ကိုယ် ယူသောက်ပြီးသွားကြပြီ”

“ဟုတ်လား”

မေမေက ဟုတ်လားဟု အံ့အားတသင့်ဆိုရင်း ကျွန်တော့်ကို ခပ်ပြုံးပြုံးပင်ကြည့်သည်။ ပြီး

“ကဲ သားတို့အားလုံး အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြဦး...

အန်တီရေချိုးလိုက်ဦးမယ်”ဟု ဆိုကာ အိပ်ခန်းထဲဝင်သွားသည်။

“ဥက္ကာ နင့်အမေရေချိုးတုန်း သူ့အခန်းထဲဝင်ပြီး
ဟိုဟာတွေပြန်ယူပေးရမလား”

နနက ပြုံးစိစိဖြင့်ဆိုသည်။ ပြီး ရောက်တတ်ရာရာတွေ
လျှောက်ပြောကြရင်း မင်းနိုင်က နာရီကိုကြည့်ကာ

“ကဲ..ကဲ ငါကတော့ ပြန်ချင်ပြီ နင်တို့ ကျန်ခဲ့ကြဦးမှာလား”

“အာ ..ပြန်မှာပေါ့ မနက်ဖြန်မှ ဆုံရအောင်..”

နနက ကမန်းကတမ်းဆိုရင်း ပျင်းကြောဆန့်လျက် ဝါးခနဲ သမ်းသည်။

ကျော်ဇင်က ငါတို့လစ်ပြီနော်ဟု ဆိုရင်း ထရပ်သည်။ သွန်းက ဆတ်ဆို
စားပွဲပေါ်တင်ထားသော ကျွန်တော့်ဟမ်းဖုန်းကို ခပ်သုတ်သုတ်ကောက်ကာ

“နင့်ကို ပညာပြတဲ့အနေနဲ့ နင့်ဟမ်းဖုန်း ငါယူသွားပြီ တာတာ..နင်
ငါ့အကြွေးပြန်ဆပ်မှ ပြန်ပေးနိုင်မယ် ဒါပဲ”

ဘယ်အချိန်ကတည်းက ချောင်းနေမှန်းမသိသော ဖုန်းကို လှစ်ခနဲ
ကောက်ယူသွားသော သူမ၏ လျင်မြန်မှုက တားချိန်ပင်မရလိုက်။

သူမဆီဖုန်းမဆက်ဆက်အောင် အကွက်ချသွားသည်လားဟု
ကိုယ့်ဘက်ကိုယ်ယက်ကာ တွေးရင်းပြုံးဖြစ်သည်။

သူမအကြောင်းကို တွေးနေမိချိန်မှာ ရင်၌ အမျိုးအစားခွဲရခက်သော
ကြည်နူးမှုက တဖျတ်ဖျတ်ပေါ်ကာနေသည်။ ရင်ကလည်း သိသိသာသာပင် ခုန်လို့။

သူမတို့ပြန်သွားပြီး ငါးမိနစ်လောက်အထိ ထိုင်နေရာမှမထဖြစ်သေး။
ဟိုငေးသည်ငေး၊ ဟိုတွေးဒီတွေးဖြင့် မျက်စက စားပွဲပေါ်မှ ပန်းသီးထုပ်စီ
ရောက်ကာသွားသည်။

ပြန့်ကျဲနေသော ပန်းသီးများကို ကျွန်တော့်အိပ်ခန်းထဲမှ
ရေခဲသေတ္တာငယ်ထဲထည့်ရန် စိတ်ကူးဖြစ်သည်။

“ဟင်..”

ပန်းသီးများကိုယူရန်အလာ ပန်းသီးထုပ်ဘေးမှ ဟမ်းဖုန်းကြောင့်
ကြောင်သွားရသည်။ ဟမ်းဖုန်းမှ ဝက်ဝံရုပ်ငယ်တွဲလောင်းလောင်းက လူကို
ပြုံးပြသည်။

သွန်း၏ ဟမ်းဖုန်းလေး။

သူမ၏ ဟမ်းဖုန်းကို ဘယ်ဘက်ရင်အုံမှာကပ်ထားရင်း
ကြောင်တောင်တောင်ပင် ကြည်နူးနေမိသည်။

သူမ တွတ်တီးတွတ်တာဖြင့် ရန်ထောင်သောအခါ မကြာခဏ
စိတ်ကောက်သောအခါ အသုံးပြုလေ့ရှိသော ဖုန်းကလေး။

“တီ တီ တီ...”

“အာ...လန့်လိုက်တာကွာ အရေးထဲ”

ရင်အုံမှာဖိကပ်ကာ feel ယူလို့ကောင်းတုန်း ရုတ်တရက်ထမြည်သော
သူမ၏ ဖုန်းသံကြောင့် လန့်သွားရသည်။

သူမက ကျွန်တော်၏ ဖုန်းဖြင့် လှမ်းခေါ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

“ပြော..”

“အောင်မာမာ..လေသံက မာလိုက်တာလွန်ရော..သူခိုးဘယ်တုန်းက ငါ့ဖုန်းကို သုတ်ထားတာတုံး”

တစ်ခွန်းတည်း ပြောဆိုတာကိုသာ ဆိုရသေးသော ကျွန်တော့်ကို သူမက ဆယ်ခွန်းမက ပက်သည်။

“သူခိုးက လူဟစ်ဆိုတာ ဒါမျိုးနေမှာ နင်ကသာ ငါ့ဖုန်းကို ပေါ်တင်ကြီးလုသွားတာ ..နင်ကမှ သူခိုးစစ်စစ် နေဦး..လုသွားတာဆိုတော့ ဓားပြ”

“ဒါဆို ငါ့ဖုန်းက ဘာကိစ္စ နင့်ဆီရောက်နေရတာ လဲ ခြေထောက်ပေါက်ပြီး နင့်ဆီရောက်နေတာလား”

“ဒါကတော့ နင်အသိဆုံးဖြစ်မှာပါ..ငါက ဒီဖုန်းကို ဖိနပ်စင်နားက တွေ့တာပဲ”

“လျှောက်မပြောနဲ့ ငါထားခဲ့တာက စားပွဲပေါ်..အဲလေ”

လွှတ်ခနဲထွက်လာသောစကားကို သူမ ဘရိတ်မအုပ်လိုက်နိုင်ခဲ့။ ဉာဏ်တစ်ထွာတစ်မိုက်လောက်ဖြင့် ညစ်ချင်နေသော သူမကို ဝါးဟားဟားဟု မရယ်ချင်ရယ်ချင်ဖြင့် လုပ်ရယ်ရင်း ဒေါမကန်ကန်အောင် ဆွပေးလိုက်သည်။

“ဘယ်ရယ်တာလဲ”

“ဪ..နင်ကများ ငါ့လိုကောင်လို

ဉာဏ်လေးတစ်ထွာတစ်မိုက်လောက်နဲ့ လာဖြီးချင်နေသေးတယ်...နောက်ဆုံးတော့ ဘူးပေါ်သလို ကွင်းကွင်းကွက်ကွက်ကြီး ပေါ်သွားတာပဲ မဟုတ်လား၊ ငါ့ကို ဖြီးချင်ရင်လေ ဆယ်နှစ်...ဆယ်နှစ်..အဲ ဟဲလို ဖုန်းပိတ်သွားပြီ..”

အရသာခံကာ အထက်စီးဖြင့် ဆိုနေတုန်းကို သူမက ဖုန်းပိတ်သွားခဲ့သည်။ ညရောက်တော့ ကိုယ့်ဖုန်းနံပါတ်ကို ကိုယ်ပြန်ခေါ်ရင်း ကြောင်တောင်တောင်ပင်ဖြစ်သွားရသည်။

ကြိတ်ဖန်ဖန် ကိုယ့်ဖုန်းကို ကိုယ်ပြန်ခေါ်နေရသည်ကိုး။

“ပြော..”

သူမဘက်မှ အသံစူးက နားထဲကို ဆောင့်ကာဝင်သည်။

“သွန်း..”

“ဘာလဲ...”

“နင် ဉာဏ်နီဉာဏ်နက် မများနဲ့နော်”

“ဘာတုံး...အစမရှိ အဆုံးမရှိနဲ့”

“ငါ နင့်အကြွေးမဆပ်သေးလို့ ပညာပြချင်တာနဲ့ ငါ့ဖုန်းနဲ့ ဟိုခေါ်ဒီခေါ် လုပ်မနေနဲ့နော်..အလုပ်မရှိ..အကိုင်မရှိနဲ့ အဝတ်အစားအကြောင်းတွေ...မင်းသား မင်သမီးအတင်းတွေပြောဖို့ ဝယ်ထားတာ မဟုတ်ဘူး...အရင်းကြီးလိုအင်မှသုံး... ကြားလား”

ဆရာကြီးလေသံဖြင့်ဆိုသော ကျွန်တော့်အပြောကြောင့်
ဆွေ့ဆွေ့ချန်အောင် ဒေါသထွက်သွားဟန်တူသည်။ သေနာဟု ဟက်ခနဲဆိုရင်း

“အေး စောစောကတော့ အဲဒါကို ငါသတိမရဘူး အခုတော့
နင်အကြံပေးလို့ Non-stop ကြီးကို ဆက်ပစ်လိုက်ဦးမယ် ဒါပဲ..”

“ခေါ်လေ ခေါ်..နင့်ဖုန်းကလည်း ငါ့လက်ထဲမှာပဲ ဥစ္စာ ငါလည်း
အခုအချိန်ကစပြီး Non-stop ကြီးကို လျှောက်ခေါ်ပစ်ဦးမယ် ဘာမှတ်တုံး”

“နေဦး..”

ရုတ်တရက်ပင် သူမဘက်က နေဦးဟု အလန့်တကြားရေရွတ်သည်။
အတန်ကြာသည်အထိ ဘာမှဆက်ပြောမလာသေး။ ဟဲလိုဟုဆိုကာမှ

“ဒုက္ခပဲ မနက် ဖုန်းချိန်းထားတာကို ငါမေ့နေတာ...ဟုတ်တယ်

မနက်ဖြန် ဖုန်းချိန်းထားတာရှိတယ်”

“ဘယ်သူနဲ့လဲ”

“.....”

ကျွန်တော့်အမေးကို သူမ မဖြေ။ အတန်ကြာမှ သက်ပြင်း ဟင်းခနဲချကာ

“နင် ငါ့ကို ဖုန်းလာလဲပေးဟာ နော်”

“ဆောရီးပဲ”

“ဥက္ကာ..”

“လူကြီးမင်းခေါ်ဆိုသော ကိုလူချောဥက္ကာမှာ မအားလပ်ပါသဖြင့် ဖုန်းလာလဲပေးဖို့ မဖြစ်နိုင်ပါခင်ဗျာ..”

“ဥက္ကာ ငါ အတည်ပြောနေတာ နောက်မနေနဲ့..”

“ဒါဆိုပြော ဘယ်က ဖုန်းလဲ..”

“ဖောရိန်းက”

“အောင်မာမာ..ဖြီးနေပြန်ပြီ..”

“ငါ တကယ်ကြီး အတည်ကြီးပြောနေတာ မညစ်ပါနဲ့ဟာ ဖုန်းလာ လဲပေးနော် ဥက္ကာ”

မပျော့စဖူး အပျော့ထူးသော သူမ၏ လေသံပျော့ကြောင့် နည်းနည်းတော့ သူမကို ယုံချင်လာသည်။ ရာနှုန်းပြည့်တော့ မယုံရဲသေး။

ဖုန်းသွားလဲပေးကာမှ ရူးချင်ယောင်ဆောင်နေလျှင် ဒီကကောင် နေရင်းထိုင်ရင်းနှင့် တိုင်ပတ်နေဦးမည်။

“ဥက္ကာ..ဟဲလို ဟဲလို ကြားလား”

ဆိတ်ငြိမ်နေသော ကျွန်တော့်ကို သူမ အလောတကြီးခေါ်သည်။
ညစ်ကျယ်ကျယ်ပြုံးဖြစ်ရင်း သူမ တကယ်ကြီးပြောနေမှန်း တစ်စထက်တစ်စ
ယုံချင်လာသည်။

“ငါကြားပါတယ်ဟာ”

“ကြားရင်ထူးပါလား”

“အပေးအယူလေးတစ်ခု တွေးနေလို့ပါဟ..”

“....”

သူမက ကျွန်တော် ညစ်တော့မည်မှန်းသိသည်မို့ ငြိမ်သက်ကာ
သွားသည်။

“ငါယူထားတဲ့ တစ်သိန်းကို လျှော်ပေးမယ်ဆိုရင်တော့..”

“ဟဲ့...ရူးနေလား... တစ်သိန်းကြီးများတောင် လျှော်ပေးရအောင်
ပိုက်ဆံက တွင်းထဲကနေ နှိုက်ယူလို့ရနေတာမဟုတ်ဘူး မဖြစ်နိုင်တာတွေ
လျှောက်ပြောမနေနဲ့ လာလဲပေးမလား မပေးဘူးလား ဒါပဲပြော..”

သူမဘက်က ကျွန်တော် စနောက်နေမှုကို သည်းခံနိုင်တော့ဟန်မတူ။
ခပ်တင်းတင်းပင် ဆိုလာသည်။

ဒေါသထွက်နေသောသူမ၏ အသံကို နားထောင်ရင်း
ခွီးခနဲရယ်ဖြစ်သည်။ သူမ၏ သက်ပြင်းချသံကို အတိုင်းသားကြားနေရသည်။

“နောက်ရက်မှ ဆက်ပစေပေါ့ဟာ..ရတယ် ငါပြောပေးလိုက်မယ်
ဟုတ်ပြီလား..ဒါနဲ့နေပါဦး ဘယ်သူတုန်း နင့်ဆီဆက်မှာက..”

“.....”

သူမ ရုတ်တရက်ငြိမ်ကျသွားသည်။ အတန်ကြာမှ

“ငါ ..မလိမ့်ချင်ပါဘူးဟာ ငါ ပြောပြောနေတဲ့ ဖေဖေမိတ်ဆွေရဲ့သား
ဂျော်နီလေဟာ သူပေါ့ ဟိုဒင်းဟာ..သူ မြန်မာပြည်ပြန်လာတော့မှာဟ...အဲဒါ”

“ဪ...”

သူမ၏ စကားမဆုံးမီမှာပင် ဪဟု ရေရွတ်ဖြစ်သည်။ မဆီမဆိုင်
ရင်၌ ကျင်ခနဲနာသည်။

ဂျော်နီဆိုသော သူဌေးသား။

ကျွန်တော်တို့ သွန်းတို့ထက် အဆပေါင်းများစွာ
ချမ်းသာသည်ဆိုသောသူ။ နာမည်ကိုသာ ရင်းနှီးပြီး လူချင်းမဆုံဖူးသေး။ သွန်း၏
အဆိုအရ ရုပ်ရည်ကလည်း ဖြူးသည်တဲ့။ နောက် မနှစ်က မြန်မာပြည်ပြန်လာစဉ်က
သွန်းကို Propose လုပ်သွားခဲ့သည်။

မနာလိုမှုဟု ယူဆရသော ဝေဒနာတချို့က ရင်ကိုပူလောင်စွာ
လှိုက်ဆူနေစေသည်။ ရုပ်ရည်ရော၊ ဥစ္စာပစ္စည်းပါ ဘာမှဆိုင်ရာမရှိသော
ဂျော်နီအပေါ် သူမတိမ်းညွတ်နေပြီလားမသိ။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်အဖို့ ငြင်းရက်စရာမရှိသောငှင်းက
မြန်မာပြည်ကို ပြန်လာတော့မည်တဲ့။ မပြန်လာခင်ကို ဤဖုန်းဖြင့်
အလွမ်းသယ်ကြဦးမည်တဲ့လား။ သဝန်တိုမှုလား ဘာလား မကွဲပြားသောခံစားမှုက
ရင်ကို လာလာဆောင့်လို့နေသည်။

“ဟဲလို ဥက္ကာ..”

သူမက တိတ်ဆိတ်သွားသော ကျွန်တော့်ကိုခေါ်သည်။

“ငါ..ငါ မအားဘူးဟာ”

“လုပ်ပါဟာ နင်ကလည်း..”

“အာ..ဒီကောင်နဲ့ ဒီတစ်မနက်လေး စကားမပြောရတော့ကော

ဘာဖြစ်သွားမှာမို့လဲ တော်တော်လေးပြောချင်နေလား နင်က”

“အဲဒါ နင့်အပူလား”

ခပ်ဆောင့်ဆောင့် ကျွန်တော့်အပြောကို သူမက ခပ်ပြတ်ပြတ်ပင် တုံ့ပြန်သည်။ နင့်အပူလားတဲ့။

ငါ့အပူပေါ့ သွန်းရယ်ဟု ပြန်မပြောဖြစ်။ ဒီကတောင် ဘယ်လောက်ထိ သွေးရူးသွေးတန်းနှင့် သွေးပျက်နေရသည်ကို သူမမသိ။

ရင်တွေမည်မျှအထိ ဗလောင်ဆူနေသည်ကို သူမ မသိ။ သူမစိတ်ထဲမှာ ကျွန်တော်ကား အလွန်ရင်းနှီးသော သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်မျှသာ။

ကျွန်တော့်ဘက်မှ မရိုးသားမှုတို့ကို သူမ မရိပ်မိသည်ပဲလား။ မဖြစ်နိုင်။ မင်းနိုင်တို့ နှစ်ကောင်ရော နုနုတို့နှစ်ယောက်ပါ သိနေသောကိစ္စကို သူမ မသိပဲနေလိမ့်မည်မဟုတ်။ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေခြင်းသာဖြစ်သည်။

မသိချင်ယောင်ဆောင်မည်ဆိုလည်း ဆိုလောက်သည်။ မည်သည့်ချိန်ခွင်နှင့်ချိန်ချိန်၊ မည်ကဲ့သို့သော ပေတံနှင့်ပဲတိုင်းတိုင်း ဟိုလူက အသာဘက်ကချည်း။

“ဟဲ့..ဘာတွေငြိမ်နေတာတုံး..အိပ်များငိုက်နေတာလား ငါ့ဖုန်း..”

“သွန်း..”

သူမစကားမဆုံးမီ ဖြတ်ကာခေါ်ဖြစ်သည်။ ဖုန်းလာလဲပေးဖို့သာ တွင်တွင်ဆိုနေသော သူမသည် ဒီကကောင်၏ လှိုက်ဆူနေသော ဝေဒနာတို့ကို နားမလည်လေရောသလားမသိ။

“ပြော..ဘာတုံး”

စိတ်ရှည်ဟန်မတူသော သူမ၏ အသံစူးက ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ပင်။

“နင်”

“ဟဲ့...ပြော”

“နင်..ဂျော်နီကို အေဖြေပေးပြီးပြီလား”

“...”

သူမဘက်က ဖြေသံထွက်မလာ။ အတန်ကြာမှ..

“နေပါဦး ..အဲဒါ နင့်ကိစ္စလား ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့နဲ့ စပ်စုလှချည်လား”

ကိစ္စပေါ့ဟာ။ ငါက နင့်ကိုအရမ်းချစ်နေတာကိုးဟု စိတ်မှ ဆိုဖြစ်သည်။

“ဝါး..ငါအိပ်ချင်နေပြီ”

“နင်မညစ်နဲ့နော် ဥက္ကာ..”

“ဘူနွီး အက်ဒမာန်”

ပြင်သစ်လို ကောင်းသောညပါဟု နှုတ်ဆက်ဆက်ပြီးခြင်း သူမ

ဘာမှပြန်မပြောခင်မှာ ဖုန်း၏ ဘတ္တရီကို ဆွဲဖြုတ်ပစ်လိုက်သည်။

သူမကတော့ ဘယ်လောက်ထိ ဒေါသထွက်နေမည်မသိ။

ဘာမှမဟုတ်သောကိစ္စလေးကိုပင် ရေးကြီးခွင်ကျယ်လုပ်ကာ

မကြာခဏကောက်လေ့ရှိသော သူမ။

ဂျော်နီဆိုသောငှာနှင့် စကားမပြောရခြင်းအတွက်

မည်မျှဆွေ့ဆွေ့ခနဲနေမည်မသိ။ တော်တော်ကြီးစိတ်ဆိုးသွားမှာတော့ သေချာသည်။

အိမ်ရှေ့ခန်းမှဖုန်းသံကို နားစွင့်ကြည့်သော်လည်း မကြား။

သူမနှင့်ဖုန်းစပြောစဉ်က ကြည်နူးနေခဲ့သော ပျော်ရွှင်မှုတို့က

ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်ကုန်ကြသည်။

“ဂျော်နီ..ဂျော်နီ”

မြင်ပင်မမြင်ဖူးသော သင်္ကေတသားကို နေရင်းထိုင်ရင်း တင်းနေမိသည်။

မရွှေသွန်းကတော့ ခုချိန်ဆို ကောင်းကောင်းကြီး

ဆွေ့ဆွေ့ခုန်နေလောက်ပြီ ထင်သည်။

စိတ်ကောက်ပစ်လိုက်ပါ သွန်း။

ငါဆိုတဲ့ကောင်က ကိုယ်ချစ်ရတဲ့မိန်းကလေးနဲ့

တခြားသူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက် စကားစမြည်တွေ ကြည်ကြည်နူးနူးပြောရင်း
အလွမ်းသယ်နေကြမှာကို မနာလိုတတ်တဲ့ အကျင့်ခပ်ပုပ်ပုပ်ကောင်ပါ။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ နံနက်ခြောက်နာရီမှာ နိုးလာသည်။ တကယ်တော့
ခုနှစ်နာရီခွဲ၊ ရှစ်နာရီမှ နိုးနေကျ။

မနေ့ညကလည်း ဟိုတွေးဒီတွေးနှင့် အတော်ကြီးညဉ့်နက်သွားခဲ့သည်။
ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ထိ ဖျောက်ဖျက်မရသော ဝေဒနာတို့နှင့် သွန်းကို
အသန်းအသန်သတိရနေမိသည်။

ကိုယ်ကို တစ်ဖက်သို့စောင်းလိုက်သောအခါ ခေါင်းအုံးဘေးမှ
သတ္တရီဖြုတ်ထားသော သွန်း၏ ဟမ်းဖုန်းကို မြင်ရသည်။

သွန်း။

သွန်းတစ်ယောက် စောစောစီးစီးများ ပေါက်ချလာမလားမသိ။
ဒေါက်နီနေမည့် သွန်း၏ ပုံစံကိုတွေးမိသောအခါ ကြည်နူးစွာပြုံးဖြစ်သည်။

ဟိုကောင် ဂျော်နီဆိုသောငနဲလည်း ဒီအချိန်လောက်ဆို

ဖုန်းတဝှမ်းခေါ်နေပြီလားမသိ။

ဘတ္တရီကို ပြန်တပ်လိုက်ရင်း ဒီကောင့်ဆီက ဖုန်းလာလို့ကတော့ ကောင်းကောင်းကြီး ကောပစ်ဦးမည်ဟု တွေးဖြစ်သည်။

ဖုန်းကို ဘောင်းဘီအိတ်ကပ်ထဲထည့်ရင်း မျက်နှာသစ်ရန်အထ ဖုန်းက မြည်လာသည်။ ဆတ်ခနဲယူကာ ဖုန်းနံပါတ်ကိုမကြည့်ဘဲ နားထောင်ဖြစ်သည်။ သွန်း၏ ဖုန်းလား၊ ဘာလားမသိ။

“ဟဲလို Good Morning သွန်း”

ငဝိသံကြီးကို ဘိုသံမပေါက်ပေါက်အောင် ဇွတ်အတင်းဖိပြောနေသော ဟိုမရောက်သည်မရောက် အသံကြီးက နားထဲထော်လော်ကန်ပလန့်ကြီး ဝင်၍ လာသည်။

ဟိုကောင် ဂျော်နီဆိုသော ငနဲမှန်း အတပ်သိလိုက်သည်။

“ဟဲလို သွန်း၊ ဪ ဆောရီး ကိုယ် ပြင်သစ်လိုနုတ်ဆက်ဖို့ မေ့သွားတယ် ဟုတ်သားပဲ ဘွန်းရှု ဆာဗား ဗြန်ဒန်းမီ”

လုပ်ပြန်ပြီ၊ ပြင်သစ်သံမကျ၊ အင်္ဂလိပ်သံမကျကြီး။ ကျွန်တော်လည်း ပြင်သစ်စကားကို သိပ်ကျွမ်းကျင်နေတာမဟုတ်။ သွန်းတို့နှင့်ပြောရန် တစ်လုံးစနစ်လုံးစသာတတ်သည်။ သို့သော် ကြားဖူးသမျှတွေထဲမှာတော့ ဒီငတိက ဘိုရူးမို့လားမသိ။ ပြင်သစ်စကားကိုပင် အင်္ဂလိပ်သံမပါပါ အောင် လုပ်ကာပြောနေသည်မို့ ကြားရတာ သိပ်အချိုးမပြေလှ။ “ဘွန်းရှု- ကောင်းသောနံနက်ခင်းပါ” “ဆာဗား- အဆင်ပြေပြေရှိတယ်ဟုတ်” “ဗြန်ဒန်းမီ- အိပ်လို့ကောင်းရဲ့လား” ဆိုတာလောက်ကိုပင် သကောင့်သားက ဘိုသံစွတ်ကာ လုပ်ပြောနေသည်။

“Hello... သွန်း ဘာလဲ အိပ်ရေးမဝသေးဘူးလား...စကားလေး

ဘာလေးပြောဦးမှပေါ့..ကိုယ်က ဖုန်းမဆက်တာမဟုတ်ဘူးနော် သွန်းက
ဖုန်းပိတ်ထားတာ..ကိုယ်က သွန်းနေမကောင်းလို့များလားလို့ စိတ်ပူနေတာ သွန်းရ”

ဇွတ်ကြီးနဲ့နေသော သကောင့်သား၏ ဖုန်းကို နားထောင်ရင်းက
အားရပါးရ ဟားပစ်ချင်စိတ်ကိ အတော်ထိန်းချုပ်ထားရသည်။

သကောင့်သားခမျာ သွန်းအမှတ်နှင့် အသားကုန်နဲ့ ကာနေသည်မို့
လျှာက ယားလို့လာသည်။

“ဟဲလို ဘယ်ကိုဆက်နေတာတုံး...”

ယောက်ျားသံကြီးထွက်လာသဖြင့် သကောင့်သား
ကြောင်သွားဟန်တူသည်။ ခဏမျှတိတ်ဆိတ်သွားပြီးမှ

“ဟဲလို ဖုန်းနံပါတ်..မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

တမင်ရွဲ့ကာ မိန့်မိန့်ကြီးပြုံးရင်း အားပါးတရဖြေဖြစ်သည်။
သကောင့်သားခမျာ အတော်လေးစဉ်းစားရကြပ်သွားဟန်တူသည်။

“ဒါနဲ့ စိတ်မရှိနဲ့နော် ဒါ..ဟို..သွန်းလဲ့ညါရဲ့ဖုန်းမဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒါ သွန်းလဲ့ညါရဲ့ဖုန်းပါ ဒါနဲ့ ဘယ်သူလဲမသိဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် ဂျော်နီပါ”

ကျွန်တော့်အမေးကို သကောင့်သားက မဆိုင်းမတွပင်ဖြေသည်။
သူ့စိတ်ထဲမှာ သို့လောသို့လောဖြင့် အီလည်လည်ကြီးဖြစ်နေပုံပေါ်သည်။

“ခင်ဗျာ..ဂေါ်လီ ဟုတ်လား..”

“အာ..ဂေါ်လီမဟုတ်ဘူး ဂျော်နီ”

သကောင့်သားက တစ်လုံချင်း ငပိသံမကျ ဘိုသံမကျလေသံဖြင့်

ဆိုသည်။

“ဪ..ဂေါ်နီ”

“ကျွတ်..မဟုတ်ဘူး ဂေါ်မဟုတ်ဘူး ဂျော်..ဂျော်”

“J-O-H-N ဂျော်(နီ)လား”

“ဟုတ်..အာ မဟုတ်ဘူး john ဂျော်(နီ)က အိမ်သာကိုပြောတာ
ကျွန်တော်က လူ..လူ ...လူ ဂျော်နီ”

သကောင့်သားက ပြောရင်းဆိုရင်း တင်းလာဟန်တူသည်။ လေသံက
စိတ်မရှည်သံပါလာသည်။ တမင် ရိနေမှန်းသိဟန်တူသည်။

“နေပါဦး ခင်ဗျားကရော ဘယ်သူလဲ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သွန်းရဲ့ ဖုန်းက
ခင်ဗျားဆီရောက်နေတာလဲ”

နောက်ဆုံးတော့ အင်မတန်မေးစေချင်သော မေးခွန်းကို
ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ပင် မေးလာခဲ့သည်။ ကြိတ်ပြုံးရင်း ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာကို
ဖြေမနေပဲ

“ဒီဖုန်းကလား၊ သွန်းနဲ့ကျွန်တော် ဖုန်းချင်းလဲကိုင်ထားကြတာ”

အရသာရှိရှိပင် ဖြေပစ်လိုက်သည်။ တွေးစမ်း။ တွေးပေရော။ သို့လော
သို့လောတွေ။ ဘာညာ ဘာညာ ထင်ချင်လည်း ထင်သွားစမ်းပါစေ။ အထင်ခံရလည်း
နည်းလား။

သကောင့်သားကတော့ အတော်ကြီးရင်ခံသွားဟန်တူသည်။
အီလည်လည်အသံကြီးဖြင့် ဪဟု ဆိုသည်။ ပြီး သက်ပြင်းချသံသဲ့သဲ့နှင့်အတူ။

“ဒါဆို သွန်းဆီဆက်ချင်ရင် ခင်ဗျားရဲ့ဖုန်းကို ခေါ်ရမှာပေါ့”

“ဒါပေါ့ဗျာ..ဒါပေါ့”

ဆောင့်ကြွားကြွားပင် ဒါပေါ့ ပေးပစ်လိုက်သည်မို့
သကောင့်သားတွေ့မသိ။ ကိုယ်တိုင်ကတော့ တော်တော်ကြီးကို
အရသာရှိလို့သွားသည်။

ဆရာသမားက အီလည်လည်အသံကြီးနှင့်ပင်။

“Please ဗျာ တဆိတ်လောက် ဖုန်းနံပါတ်လေးပြောပြလို့ရမလား”

“အဟော် ..ဒါလား ရပါတယ်ဗျာ..ကိုသာ ဆက်လိုက်”

“နော်.”

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်”

သကောင့်သားက ဖုန်းနံပါတ်ကိုပြန်ရွတ်ပြသည်။ ဆက်ပလေ့စေ။
သွန်းတစ်ယောက် ရှင်းပေတော့။ ဒေါကန်နေမည့်သွန်းကို တွေးမိရင်း
ကြိတ်ကာပြုံးဖြစ်သည်။

“ကျေးဇူးပဲဗျာ၊ Thank you, Thank you”

“အာ..ရပါတယ်”

“ဒါပဲနော်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

ဖုန်းကိုပိတ်ရင်း အားရပါးရကြီးရယ်ဖြစ်သည်။ ခုချိန်လောက်ဆို
ဆရာသမား ဖုန်းကို အသည်းအသန်ပင် ခေါ်နေလောက်ပြီ။

အကယ်၍ သွန်းသာ ကျွန်တော့်ဆီ ဖုန်းလဲရန်လာနေပြီဆိုလျှင်တောင်မှ
သကောင့်သား၏ ဖုန်းခေါ်ခိုက်နှင့် မဆုံပဲနေမည်မဟုတ်။

ကိုရော်နီဆိုသောလူကလည်း သွန်းကို အနည်းနှင့်အများဆိုသလို
ဟိုမေးဒီမေး မေးတော့မည်။

သွန်းတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို တွင်တွင်ဆိုရင်း
ရှင်းပေတော့။ ဘာရယ်မဟုတ်။ သွန်းကို ဒုက္ခပေးချင်သည်ထက် ဂျော်နီဆိုသော
ငနဲကို အောင့်သီးအောင့်သက် ဖြစ်စေလိုခြင်းကြောင့် နောက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

မျက်နှာသစ်ပြီး ရေပါတစ်ခါတည်း ချိုးနေချိန်မှာ ထိလှည်းမှ
သီချင်းသံက ရေကျသံကို လွှမ်းမိုး ထွက်လာသည်။

“ငယ်သူငယ်ချင်းလေး သူများဦးသွားမယ်..ဒီအတွေးနဲ့ပဲ
ကြောက်မိတယ်..သူငယ်ချင်းလေး ချစ်တယ် ဘယ်လိုပြောရမလဲ”

ရေချိုးပြီး ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ၎င်းသီချင်းကိုပင်ညည်းရင်း
ဝင်လာသောကျွန်တော့်ကို မေမေက အံ့အားတသင့်ကြည့်သည်။

“မေမေ”

“အို..ပြီးလို့ရွှင်လို့ပါလား၊ ဒီတစ်ခါ ငါ့သားစိတ်ကောက်ပြေတာ
မြန်လှသည်လား”

မေမေက ကျွန်တော့်ကို ချစ်စနိုးကြည့်ရင်း စသည်။

“သားပစ္စည်းတွေ ပြန်ယူပေးဦး”

“အေးပါ လောလောဆယ် မနက်စာအရင်စားလိုက်ဦး”

ရှေ့မျက်နှာနောက်ထားရင်း မျက်နှာပူပူဖြင့် ဟိုတစ်နေ့က ပေးထားသော
ပစ္စည်းနှင့်ငွေတို့ကို ပြန်တောင်းဖြစ်သည်။

သူမ၏ ပိုက်ဆံတစ်သိန်းကို ဒီနေ့တော့ ပြန်ဆပ်ရလိမ့်မည်။ သူမက
ဒေါသထွက်ထွက်ဖြင့် ရစရာရှိသော အကြွေးကို မရမက ပြန်တောင်းတော့မည်ကိုး။
